як тихо й довго сходяться на пласі

сповідники моїх ребристих плах.

ця самота – удар ногою в пах.

як лоскотно стікає кров по рясі.

вершителі, де за хоругву страх

у вишиваній скрився іпостасі…

з-поза млина молитви свинопасів

ще не поснули: глина на вустах.

не правив ними – пастор уночі

видющий тричі. він зове – і прісно:

там голови чи коси на плечі?

у келії, у камері облізлій,

у патріаршім камені – затісно.

над києвом зловісно сплять сичі